

LA QUADRATURA

DEL CERCLE

nº 163- setembre 2019 - donatiu 2 euros

Editorial i pàgines centrals

La quadratura del cercle
o com establir el règim

pàg 3

Política: La Llei Aragonés

pàg 4-5

Sindical i pensions

Càrnies. La *motxila austríaca*

pàg 6-7

Universitat: Contra privatització i precarització

pàg 8-9

Moviments: PAH L'Hospitalet

pàg 10

Dona Treballadora

Contra femicidis (Mèxic). Pel dret a l'avortament

pàg 11

Debats:

Discrepàncies a *Unidos Podemos*

pàg 14

Commemoració: 79è assassinat de Trotsky

pàg 15-16

Internacional:

pàg 17-24

Open Arms;; Vaga mundial pel clima;
Crema Amazonas; No "franja de seguretat"
turco-siriana; Hong-Kong.

Contra amenaça acomiadament José Bodas (Veneçuela)

Suplement: Butlletí Informacions Internacionals núm 5:

Balanç eleccions argentines (PASO); Veneçuela

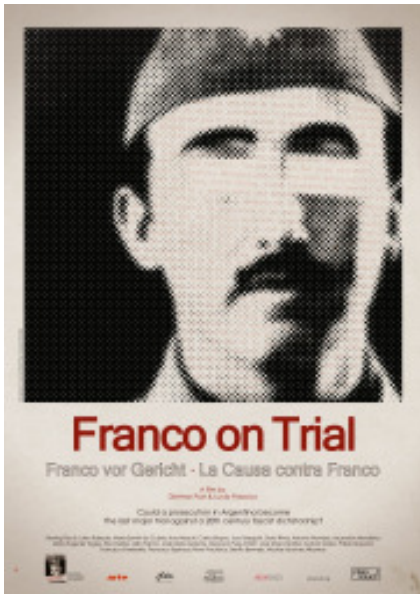

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Sempre tenim per costum recomanar pel·lícules en cartellera, perquè aneu a les sales de cinema, i visqueu el ritual de compartir una obra d'art a les fosques, feta de llum, en comunió amb d'altres persones. Avui trenquem el costum i recomanem dos films en format documental sobre els crims del franquisme. Magnífics i necessaris, són el resultat d'un llarg procés d'investigació i de creació de dues directores i dos directors: **La causa contra Franco (Franco on trial)** i **El silencio de otros**. Les dues pel·lícules tracten el mateix tema, donen els noms dels responsables i exigeixen justícia, però no són iguals perquè usen diferents estratègies per arribar a l'espectador.

Feu una recerca a les xarxes i localitzeu-les. Paga la pena l'esforç.

La causa contra Franco (Franco on trial), obra dirigida per Dietmar Post i Lucía Palacios.

Ningú no ha sigut jutjat davant un tribunal pels crims comesos durant la guerra espanyola o la dictadura franquista. Cap iniciativa en aquest sentit ha aconseguit reeixir a Espanya, però hi ha sobre la taula una possibilitat que se sosté des de l'Argentina: la *querella argentina* és un intent d'arribar als tribunals al qual se sumen cada dia més víctimes.

Els directors cerquen respostes a per què no s'ha investigat judicialment la dictadura, i per què a l'estat espanyol es contradiu la jurisprudència internacional; volgudament no li donen al film un toc emocional, sinó que aporten molta informació, els testimonis parlen i l'espectador ha d'elaborar les seves conclusions.

La pel·lícula indaga en diferents arxius per reconstruir els fets, com per exemple el Robert H. Jackson Center de Nova York, que té dipositats els materials dels judicis de Nuremberg, i l'Arquivo Nacional Torre de Tombo de Lisboa, que té fotografies i premsa sobre la matança ordenada pel general Yagüe a Badajoz, on es van executar 4000 presoners republicans. Cal destacar que el film conté els testimonis de l'exministre falangista José Utrera Molina i de la filla de Yagüe: presències impagables per les seves argumentacions.

Una de les persones entrevistades opina que la connexió del règim franquista en el nazisme queda ben clara, però en canvi el nazisme va ser jutjat. El resum cap en una frase: encara hi ha alguna possibilitat de jutjar una dictadura feixista del segle XX?

El silencio de otros, obra dirigida per Almudena Carracedo i Robert Bahar.

Les víctimes del franquisme encara avui no han trobat la justícia, i aquest film mostra la seva lluita -sempre silenciada- per fer-se escoltar. Durant sis anys Carracedo i Bahar han seguit víctimes i supervivents del règim franquista, de manera que mostren com va començar a organitzar-se la *querella argentina*, i poden evidenciar l'existència oficial d'un pacte de l'oblit amb la llei d'Amnistia de 1977. A més del tema de les fosses comunes es tracta la tortura, les execucions extrajudicials i el robatori de nadons.

La càmera mostra els rostres de les víctimes mentre donen testimoni del seu patiment, punyent i sense filtre, l'impacte emocional és directe.

L'any 2018 es va estrenar a la Berlinale i va guanyar el Premi del públic a Millor Documental: el públic alemany devia quedar impactat en observar el fet al·lucinant de voler construir una democràcia tapant la infàmia de la tortura i ignorant els cadàvers fora dels cementiris. També va guanyar el Goya 2019 al millor documental.

La quadratura del cercle o com estabilitzar el règim

A l'espera de la sentència sobre el Procés català i els seus dirigents, el PSOE es mostra incapaç de formar govern, i menys un govern estable que sortegi el temporal català, quan per l'altra banda la banca creditora i la Comissió Europea ja el pressionen perquè se segueixin aplicant les retallades que exigeix el pagament del deute. L'Íbex i el Règim no accepten un govern amb *Podemos*, i el PSOE acata, però li cal el seu vot afirmatiu. L'únic argument de Sánchez per obtenir-lo és amenaçar amb noves eleccions amb enquestes desfavorables per la formació morada.

I l'altra variant, un govern PSOE amb Ciutadans, que és el que demanda l'Íbex i la Comissió Europea, només sembla possible si es tensiona més la situació amb la resposta a Catalunya a la sentència, que justifiqui tant per Sánchez com per Rivera un govern de salvaguarda de la unitat d'Espanya amb un nou 155 sota el braç, a punt per ser aplicat. Però aquí els temps són essencials. La data límit per la formació de govern o l'automàtica convocatòria d'eleccions és el 23 de setembre, i no s'espera que la sentència surti abans. A més, si es convoquessin eleccions, com determinaria la sentència la campanya en unes eleccions per al 10 de novembre? A Catalunya, amb les mobilitzacions que provocarà, molt probablement comporti un augment del vot independentista. Però és difícil preveure com afectaria a la resta de l'Estat. Potser aquesta incertesa crearia les condicions per un govern PSOE amb Ciutadans o, fins i tot, amb cert suport del PP, però el trànsit cap a aquesta situació és ple de perills per l'estabilitat del Règim.

I si acabem en unes noves eleccions, tampoc canviaria substancialment el panorama i la correlació de forces. Des d'*Unidas-Podemos* es tem la convocatòria, vista la crisi que travessa i la seva caiguda en les enquestes. Argumenten que pugui acabar guanyant la dreta, però això serà si a causa del desencant permanent de la classe treballadora, una part significativa d'aquesta deixa de votar, i això té a veure amb la política que fa la suposada esquerra, començant per Sánchez, a qui les seves bases li cridaven «amb Rivera no» per exigir-li un gir a l'esquerra, i més encara pel rebuig a la política de pidolar butaques que fa *Podemos*.

El centre del problema polític està en la construcció d'una alternativa d'esquerres. I sense ella, no hi ha política bona ni serà evitable que acabi per guanyar la dreta -si no ara, en uns anys- perquè el que cal esperar d'aquesta esquerra institucional són traïcions i estafes a la seva base electoral a favor dels grans poders, la qual cosa portarà als i les treballadores i els sectors populars a cansar-se i deixar de votar-los.

Però compte, això no és un pèndol amb moviment perpetu, perquè la situació social de la classe obrera i la petita burgesia està agreujant-se, lluny dels anuncis oficials que la crisi s'ha acabat, i amb ella la seva desesperació per trobar una sortida. Segueix augmentant la pobresa, que engoleix ja a milers de treballadors/es precàries, no paren els desnonaments, mentre els sistemes socials de protecció, la sanitat i l'ensenyament segueixen patint retallades. D'aquesta desesperació a la qual no dona sortida la suposada esquerra política i sindical, sorgeixen els Salvinis i Bolsonaros, que arrosseguen les classes mitjanes empobrides i, fins i tot, sectors desesperats de classe obrera. Per això és tan urgent construir una alternativa a l'esquerra per la doble ruptura amb el Règim i amb el capitalisme.

Argumenten que amb noves eleccions,... pugui acabar guanyant la dreta, però això serà si a causa del desencant permanent de la classe treballadora, una part significativa d'aquesta deixa de votar, i això té a veure amb la política que fa la suposada esquerra,

---

Per aixecar aquest front no necessitem unes eleccions, hem estat batallant per ell en relació a les tasques urgents que necessita la classe obrera i els pobles. Però, lamentablement, la major part de forces polítiques activen acords quan sonen les sirenes electorals. De fet, el front que ens cal articular ha de ser més ampli, no només un acord electoral, i amb les organitzacions polítiques i sindicals i els moviments que des de l'esquerra marxàvem juntes pels carrers de Madrid el 16 de març. L'acord de front electoral seria només una expressió política d'aquest front de resistència. Quan parlem de les organitzacions que es troben a l'esquerra del PSOE/*Podemos*-IU estem parlant de la CUP CC a Catalunya, de la direcció actual del SAT a Andalusia, de Sortu que avui apareix dissolt

a Bildu, d'*Izquierda Castellana*, *Anticapitalistas* i altres forces de l'esquerra revolucionària. Aquest front, prenent com a referència la candidatura a les europees de 2009 d'Iniciativa Internacionalista, seria un pas important per coordinar la lluita obrera i per les llibertats dels pobles a tot l'Estat.

01/09/2019

LI

Serveis públics

La Llei Aragonés: un salt qualitatiu en la privatització. Aturem-la!!

El govern de la Generalitat, mitjançant el Departament d'Economia de Pere Aragonés (ERC), va presentar a finals de l'any passat l'anomenat **Projecte de llei de contractes de serveis a les persones** per a la seva tramitació parlamentària. Fins al mes juny, quan van començar a reunir-se diverses organitzacions per fer-li front, aquest projecte de llei havia passat desapercebut i no havia arribat a coneixement de l'opinió pública tot i les gravíssimes conseqüències que pot suposar si finalment és aprovat. Es calcula que la votació en Ple del Parlament per a la seva aprovació podria ser a mitjans d'octubre. Ara per ara, donen suport a la Llei Aragonés tots els grups parlamentaris a excepció de la CUP i, recentment, també dels Comuns (que sí hi donaven suport inicialment però que se'n han desmarcat en iniciar-se la campanya sobre els veritables objectius privatitzadors i precaritzadors d'aquesta llei).

Una llei per regularitzar i generalitzar les privatitzacions

La Llei Aragonés obre la porta a un salt qualitatiu en la privatització de serveis públics essencials. Sota el pretext de regularitzar els serveis d'atenció a les persones s'assenten les bases normatives per a l'externalització de més d'un centenar de serveis que es presten des dels àmbits de la sanitat, l'educació i els serveis socials, entre d'altres. Això voldria dir que serien empreses privades i no l'administració pública qui gestionarien molts més serveis bàsics dels que ja gestionen actualment.

El primer argument fals que han fet servir els impulsors d'aquest projecte de llei és que pretén donar compliment a la normativa de la UE,

en concret a la *Directiva 2014/24/UE de 26 de febrer de 2014 sobre contractació pública*. Aquesta mateixa normativa diu «*cap disposició de la present Directiva obliga als Estats membres a subcontractar o externalitzar la prestació de serveis que desitgin prestar per ells mateixos...*». Si la normativa de la Unió Europea digués que s'han de privatitzar, també ens hi oposaríem. Però a més això, al menys de moment, és fals.

El segon argument fals i fàcil de corroborar és que aquesta llei només servirà per regular serveis que ja estan privatitzats. A la llista de més d'un centenar de serveis que s'especifiquen al projecte de llei, alguns ja s'estaven prestant de forma externalitzada amb les repercussions negatives que coneixem: precarietat laboral i prioritització del benefici econòmic per davant de la qualitat del servei. Però també s'esmenten explícitament molts altres que ara són de gestió pública amb una clara intenció: que passin també a mans privades.

En l'àmbit educatiu, a més de serveis ja externalitzats en la majoria de casos com ara les llars d'infants o les activitats de lleure educatiu que van més enllà de l'horari lectiu (acollida, migdia i extraescolars) el decret llei esmenta literalment altres serveis com: *Ensenyament preescolar* (que pot obrir la porta a la privatització de l'educació de 0 a 6 anys), *Serveis d'educació especial*, *Serveis d'ensenyament per a adults* (pot assentar les bases de la privatització dels Centres de Formació d'Adults), *Tutoria*. I fins i tot, es diu literalment *Serveis escolars diversos / altres serveis*

d'ensenyament amb una ambigüitat intencionada que deixa la porta oberta a la privatització de qualsevol servei educatiu.

L'àmbit sanitari ja tenia gran part de serveis privatitzats no només per la via dels centres privats i els concerts sinó també per la de l'allau de serveis sanitaris que es presten amb gestió privada dintre dels mateixos centres públics. De manera que ja ara és difícil saber quin servei és de gestió pública o privada (especialment als centres hospitalaris). Però amb el llistat de la Llei Aragonés el dubte és si en queda algun que no pugui ser privatitzat. Entre d'altres trobem alguns tan importants com: *serveis hospitalaris no especificats*, *serveis hospitalaris de cirurgia*, *de medicina*, *de ginecologia*, *d'anàlisi de sang i d'anàlisi bacteriològiques*, *assistència hospitalària i d'ambulatori*, *serveis de metges de medicina general i de metges especialistes*, *bancs de sang*, *bancs d'esperma i bancs d'òrgans per a transplantament*, *servei municipal de salut i serveis d'exercici de la medicina*.

Al llistat de serveis del sector social que inclou la Llei Aragonés apareixen molts que, tot i ser essencials ja han estat privatitzats i una gran part dels que encara es presten de manera directa. Entre molts altres hi trobem: *Serveis de reinserció*, *de cerca de feina*, *de subministrament de personal domèstic*, *d'assistència social*,

d'assistència social amb allotjament, serveis de benestar social proporcionats a gent gran, programa d'acció municipal.

La trampa del tercer sector

Un dels arguments que s'ha de combatre amb més força és que amb la Llei Aragonés la majoria de serveis privatitzats aniran a parar a les anomenades empreses de l'economia social o tercer sector.

En primer lloc perquè a la pràctica el concurs pel qual s'adjudiquen es regirà per criteris de competència: oferir el «millor» servei al preu més baix. L'anomenat criteri del preu (quina empresa ofereix gestionar els serveis per menys diners) podrà suposar fins al 40% del total del barem del concurs (quan al concursos actuals l'administració ja els pot rebaixar fins al 20%). A més, la resta de criteris tenen un caràcter subjectiu que fa possible que, tot i no ser el majoritari, al final s'imposi qui ofereix el servei a preu més baix. I això sempre és en detriment de la qualitat del servei i de les condicions laborals dels i de les treballadores.

A la pràctica ja hem vist com a Ajuntaments com el de Barcelona d'Ada Colau han seguit guanyant aquests concursos grans empreses com CLECE, ni més ni menys que de Florentino Pérez.

Però a més, si els serveis anessin a parar a aquestes empreses del tercer sector, també coneixem com actuen i la precarietat a la que sotmeten, per exemple, la Fundació Pere Tarrés a les Tècniques d'Educació Infantil o la que pateixen les treballadores del sector social per part de FASI, EDUVIC, SUARA, etc, que prioritzen els seus interessos privats en detriment de les condicions laborals i de la qualitat del servei. També hem de tenir present la corrupció i l'amiguisme que permet aquest sistema d'adjudicacions a empreses i «fundacions» del tercer sector i que ha quedat palesa en el cas de la DGAIA arran de les denúncies del sector social de la CGT i la CUP que va fer que s'obris investigació i hagués de

dimitir el que va ser el seu Director General i regidor de ERC a Girona, Ricard Calvo.

Qualsevol servei que estigui en mans privades no només quedarà sotmès a voler tendir a la reducció de costos per la llei de la competència. També serà susceptible a la discriminació laboral en les contractacions per raó d'origen, sexe, gènere, ideològic, sindical, etc. I tampoc no queda exempt de prestar-se amb intencions adoctrinadores de tipus religiós o d'altres. Ja sabem de la intromissió de moltes fundacions «sense ànim de lucre» religioses o d'entitats bancàries al món educatiu o als serveis socials.

La voluntat privatitzadora d'ERC no és nova

No ens ha de sorprendre que sigui ERC qui impulsi aquesta Llei si recordem la seva trajectòria als darrers anys.

Estava al Govern del tripartit (amb PSC i ICV) a l'inici de les retallades als serveis públics que també va impulsar la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) de caire neoliberal i privatitzador i que va suposar diverses vagues de la comunitat educativa. Curiosament, el conseller d'Ensenyament era Ernest Maragall, aleshores al PSC, ara a ERC.

Va donar suport a les brutals retallades als serveis públics que va aplicar el Govern de CiU i a mesures com el Pla Bolonya (que ha suposat un increment de les taxes del 65%) o el desmantellament de la sanitat pública que va liderar Boi Ruiz, entre d'altres.

I ja governant els darrers anys amb JxS/JxC, ha mantingut les principals i més greus retallades als serveis públics i ha tingut i té conselleries en les quals s'ha aprofundit la precarització com ara la del sector social de la qual és conseller actual Chakir El Homrar o ha seguit renovant concerts: l'Opus Dei de la mà del conseller d'educació Josep Bargalló.

I no podem oblidar el recent anunci del propi Pere Aragonés: d'una nova retallada del 6% a la despesa pública el que resta d'any

Com responem?

Des del mes de juny ens hem vingut reunint una vintena d'organitzacions i hem impulsat la Plataforma *Aturem la Llei Aragonés*. Hem anat fent xerrades arreu del territori a partir de les quals també s'han començat a impulsar assemblees locals per donar-hi resposta. Els mesos d'estiu ha fet més difícil fer assemblees i xerrades als centres de treball i estudi. Però serà urgent que se'n facin el màxim des de l'inici del setembre tant dels i les treballadores públiques com d'aquelles que treballen a serveis privatitzats però que haurien de ser públics. Algunes ja estan en lluita com les del Servei d'Atenció Domiciliària (SAD) o les d'A Peu de Carrer (APC). I s'ha de poder arribar al màxim de treballadors i treballadores de tots els sectors perquè la privatització dels serveis essencials ens afecta a tots i totes.

El curs passat ja hi va haver raons per a la vaga del 29N, les vagues a educació, Universitats, i a sanitat... i la majoria de les reivindicacions d'aleshores segueixen vigents ara.

Per tant, ara encara més, cal organitzar un pla de lluita el més ampli, unitari i contundent possible i els sindicats combatius han plantejar a les assemblees la possibilitat de convocar vaga general abans de la data d'aprovació de la llei per aturar-la.

Pedro Mercadé

Laboralització de falsos autònoms en el sector de les càrnies

Inspecció de treball recentment ha destapat 32.000 falsos autònoms dels prop de 200.000 que es calcula que hi ha, la qual cosa significa un gran frau a la Seguretat Social, d'on es nodreixen les quantitats que han de ser utilitzades, entre d'altres, pel pagament de les pensions.

Al març de 2016 un grup de sindicalistes del sector de les càrnies i persones solidàries van iniciar una lluita per la regularització de les falses cooperatives en aquest sector, concretament a l'empresa ENFOSA, amb una vaga molt dura que va començar a donar els seus fruits, en estendre's per la resta d'escorxadors de la comarca. Els treballadors i les treballadores de càrnies han sofert una brutal explotació, sense cap dret laboral. Aquesta lluita ha estat molt dura; per una banda perquè els empresaris del sector mai han volgut reconèixer aquesta situació irregular i la Generalitat ho ha permès amb la seva desídia i silenci. Per altra banda, perquè els sindicats majoritaris CCOO i UGT, coneixedors d'aquestes irregularitats, no han facilitat la mobilització per acabar amb aquesta injustícia i perquè els treballadors, en la seva majoria emigrants, desconeixen no només l'idioma, sinó la normativa laboral. A més, la precarietat en les seves condicions de treball (vorejant l'esclavitud, sense cap dret laboral mínim) facilitaven les pressions dels empresaris per a no organitzar-se.

Malgrat totes les dificultats i gràcies a la lluita liderada majoritàriament pel sindicat COS i reforçada pel col·lectiu de Càrnies en Lluita, els treballadors i les treballadores dels escorxadors de la zona d'Osona (Catalunya) han aconseguit poc a poc anar regularitzant la seva situació laboral. Recentment prop de 1.580 treballadors de l'empresa Le Porc Gourmet de Vic han passat al règim de la Seguretat Social malgrat les constants traves dels propietaris del Grup Jorge. Aquest número encara no és la totalitat del sector a la zona d'Osona. Per altra banda, empreses que treballen a Mercabarna estan passant pel mateix procés de regularització, és a dir, obtenir tots els drets com a treballadors. Aquesta situació, però, no ha solucionat àdhuc de tots els problemes. Segueixen sense tenir reconeguda l'antiguitat a l'empresa des del període que treballaven com a falsos autònoms i continuen reclamant a les empreses les quotes que van pagar en la seva època de falsos autònoms de forma obligatòria.

¡La lluita segueix!!

Carlos Rodríguez

La motxila austríaca una nova reforma la

En el ventall de l'esquerra alguns demanen la derogació de totes les reformes laborals i de pensions a partir del 2010; altres només les del PP, per no atacar el PSOE. Es situaran igual davant de la que podria ser la propera i més brutal reforma?

Els darrers mesos, sindicats, organitzacions, moviments socials, venen denunciant el projecte conegut com «la motxila austríaca». L'abril de 2019, el PSOE va elaborar el Programa d'Estabilitat 2019-2022 i el Programa Nacional de Reformes, full de ruta que va enviar, esperant la seva aprovació, al Consell Europeu. Recordem que amb la modificació de la Constitució i la consegüent introducció de l'article 135 (acord entre Zapatero i les dretes) es va assegurar l'obediència a Europa amb el pagament del deute. Es va establir el

compromís, entre d'altres, de pujar paulatinament el SMI a 1.000,00 €, establir a partir de 2020 el model de la motxila austríaca i simplificar els contractes laborals en tres, o en dos (o en un, com proposa Cs?)

Què és la motxila austríaca

Aquest model es va instaurar a Àustria l'any 2003. A l'Estat espanyol, el govern de Zapatero s'hi va interessar però no es va atrevir a implementar-lo. També hi ha propostes durant el període de govern del PP. La CEOE parla en els seus escrits a la UE, del mètode austríac.

En què consisteix?

Explicat de manera simplificada, el treballador incorpora en la seva nòmina una aportació mensual (es parla de l'1,6 % del seu salari) que va a un fons de capitalització. Aquests diners es van acumulant,

boral i de pensions

independent dels diferents contractes que tingui, i els pot retirar, total o parcialment, quan l'acomodin, per cobrir necessitats, com ara un sou insuficient, o per completar la seva jubilació.

A Àustria, amb la seva aplicació, es va suprimir automàticament la indemnització per acomiadament.

No queda clar qui aportarà aquest percentatge (que podria ser superior); si serà l'empresari, el treballador, l'estat via impostos o una combinació dels diferents agents.

Continuem...

Els diners van a fons d'inversió: bancs, asseguradores, mútues... que cobren una comissió per la seva gestió. Es a dir, disminueix el «capital».

Els fons son especulatius, per tant subjectes a risc. Es pot perdre tot o part (només cal recordar què va passar amb la crisi). Es parla que l'estat cobriria possibles pèrdues. Rescat al capital financer, que no perd, ni perd la patronal. I els treballadors ho paguem.

La gestió estarà en mans privades. Gran benefici econòmic. Només mirant les pensions, es refinançaria la banca amb 144.000 milions anuals, que és l'actual cost de les pensions a Espanya, i s'avançaria en l'apropiació privada dels recursos produïts per les pensions públiques.

Les aportacions, com passa a qualsevol pla privat, permeten desgravar cada any. Però a l'hora de retirar el fons Hisenda cobraria (rendiments de treball) una important porció del pastís.

La patronal pot arribar a tenir contracte únic, acomiadament lliure i sense costos. Per a què els convenis, l'antiguitat, els drets socials,....?

I s'avança en el desmantellament del sistema públic de pensions.

El Pla Pan-europeu de Pensions individuals (PePP), aprovat per la Comissió Europea el 4 d'abril de

2019 forma part del mateix paquet. Els estats donarien encara més facilitats al capital financer, en lloc d'invertir en plans socials. Els socialistes es van abstenir per facilitar l'aprovació del PePP.

La motxilla és molt semblant al model que pateixen a Xile.

Alguns exemples aportats per la COESPE (Coordinadora Estatal per la Defensa de las Pensions Públiques) (Els càlculs s'han realitzat sobre un salari brut de 1.500,00 euros):

§ Treballador/a amb contracte temporal (12 dies any)

- Contracte de 6 mesos: 300,00 euros indemnització
- Amb la motxilla: 137,7 euros acumulats

§ Treballador/a amb contracte indefinit, 35 anys cotitzats, acomiadament:

- Improcedent 62.136,99 euros
- CF de la contractació indefinida. Acom. Obj. Imp: 35.506,85 euros
- acomiadament per causes objectives: 17.753,42 euros

En tots els casos, amb la motxilla acumulària 11.245,50 euros

§ Treballador/a que va cotitzar 35 anys, va acumular en la seva motxilla 11.245,50 euros

Comissió del 0,85 % (renda fixa), tindria realment en la motxilla 9.524,94 euros

Si decideix retirar tot el fons, retenció del 19 %. Rescata 7.715,00 euros

Amb la situació actual d'atur, contractes curts, condicions laborals nefastes, el resultat és encara pitjor.

I una altra vegada, les dones treballadores seran les més perjudicades (contractes parcials i de curta durada; llacunes sense contracte, sense cotitzacions,...).

Estem davant d'una brutal reforma laboral i de pensions.

Un gran deteriorament de les condicions de la classe treballadora. Bestials beneficis de

la patronal, del capital financer. Un camí de difícil retorn.

D'un cop ens imposen una reforma laboral i una reforma de les pensions. Tot apunta a que serà posat en marxa pel PSOE. Quin paper jugaran Podem i altres partits de l'esquerra?

Quina participació tindran els sindicats que participen en el Pacte de Toledo?

Per què no s'ha denunciat i no s'han convocat grans mobilitzacions davant d'uns fets que porten temps gestionant-se?

L'informe de la COESPE conclou: «Necessitem una organització de classe que defensi el present i el futur».

Però no podem equivocar-nos confiant en falses esquerres que acaben sent còmplices del capitalisme.

Cal una gran mobilització. A Catalunya, a Espanya i a Europa.

Militants de LI, membres de la Marea Pensionista de Catalunya

Crisi a les Universitats públiques catalanes

Organitzem un pla de lluita unitari contra la privatització i precarització de la Universitat

La Universitat pública catalana ha vist com des del 2010, arrel de les polítiques de retallades d'Artur Mas, el seu finançament ha anat disminuint fins arribar a la situació crítica actual. Aquest ofegament no només ha afectat la vessant educativa, ja que la inversió en investigació, un pilar del nostre sistema universitari públic, també ha quedat fortament tocada. Aquesta falta de recursos ha anat acompanyada d'un augment de la precarització de les treballadores i treballadors (professorat, personal investigador, personal d'administració i serveis...) així com d'un augment generalitzat de les taxes universitàries. **Tot això s'ha traduït en un sistema universitari cada vegada més desgastat i privatitzat, amb una massa laboral cada vegada més envellida i precaritzada.** Segons dades de l'Observatori del Sistema Universitari (OSU), el PDI de més de 60 anys ha passat a representar el 14,3% de la plantilla, mentre que els menors de 30 anys tan sols representen un 2,5%. Per altra banda, tenim un alumnat que cada vegada té més problemes per poder accedir als estudis superiors com a conseqüència de l'augment de les taxes. Estem

doncs, lluny d'aquell model d'Universitat pública, de qualitat, igualitària i inclusiva que reivindicuem històricament.

La precarietat a la Universitat pública té múltiples cares i afecta un ampli ventall de col·lectius: estudiants, professorat associat, doctorandes, becàries de col·laboració, personal docent investigador, personal d'administració i serveis... Aquest darrer any, degut a la situació límit a què s'està arribant, diversos col·lectius han aixecat la veu i s'han organitzat per fer-hi front.

Per citar alguns exemples, el 15 de maig de 2019 el col·lectiu de professorat associat es va mobilitzar per tal d'obrir un procés de regularització de la seva situació laboral, acabar amb els acomiadaments encoberts i obtenir una millora salarial. **La majoria de professors/es associats/es no arriben als 500 euros al mes, tot i en alguns casos fer la mateixa feina que un professor titular (el qual cobra aproximadament uns 2000 euros de sou brut). Queda clara, doncs, la política precaritzadora de la Generalitat de Catalunya (ERC/JxCAT) i la complicitat dels rectorats de les**

universitats, que en els darrers anys han anat augmentant el nombre de places de professorat associat en detriment de les de professorat titular. Això ha portat a què actualment més d'un 50% del personal docent investigador contractat a les universitats catalanes tingui un contracte d'associat (segons dades de l'IDESCAT del curs acadèmic 2017/18)

Un altre col·lectiu que ha aixecat la veu és el col·lectiu de doctorandes. El passat 28 de maig es va convocar una vaga per a tot el personal docent investigador per reclamar l'aplicació immediata de l'Estatut del Personal Investigador en Formació (EPIF), el qual va ser aprovat pel consell de Ministres en el Real Decret 103/2019 de l'1 de març de 2019. Tot i que ja és vigent, la realitat és que no s'està aplicant. Aquesta és la insultant paradoxa: el mateix govern (PSOE) que el va aprovar és el que l'està incomplint. L'EPIF regula la situació contractual de les persones amb contractes d'investigació predoctoral (doctorandes) a les universitats de l'Estat espanyol. Aquest estatut preveu:

- Fixar un salari mínim de 16.127 euros bruts anuals que ha d'augmentar gradualment el tercer i el quart any de contracte.
- Prorrogar automàticament tots els contractes fins a 4 anys (actualment hi ha contractes que són de 3 anys, durada manifestament insuficient en una gran proporció de projectes de doctorat/tesis doctorals)
- Regular la càrrega docent, ja que aquest col·lectiu sovint assumeix excessives hores de docència que en realitat pertocarien a professors titulars.

Això no obstant, des d'aquest col·lectiu es considera l'aplicació

de l'EPIF com una exigència de mínims per començar a revertir la greu situació en què es troben, ja que la problemàtica és en realitat molt més gran. Segons dades de 2016 de la pròpia Universitat de Barcelona, de 4.890 investigadores predoctorals solament 744 tenien contracte. Per tant, l'aplicació de l'EPIF regularitzaria només al 15,2% de treballadores predoctorals. Què passa amb tota la resta? **La trampa està en què les universitats segueixen considerant aquest col·lectiu com a estudiants. És per això que tot i tenir contractes laborals, han de pagar anualment una matrícula universitària per poder seguir realitzant la seva feina. Dit d'una altra manera, pagar per treballar.** D'aquesta manera, el 84,8% restant que no disposa d'un contracte laboral es pot incorporar als departaments per realitzar projectes d'investigació un cop han pagat aquesta matrícula. En alguns casos acaben sent contractats com a falsos tècnics, personal d'administració i serveis, contractes de mitja jornada tot i fer jornades completes... Alguns continuen realitzant les seves tasques sense rebre cap prestació, perquè tenen l'esperança que si aguanten durant un temps acabarà sortint alguna plaça a la qual podran ser col·locats. Això és el que s'està fomentant amb aquestes polítiques de retallades i precarització: aprofitar-se de la bona voluntat i de la vocació de joves investigadors i investigadores que volen lluitar i defensar una veritable Universitat pública, justa i de qualitat.

A tot això s'afegeix la situació dels i les estudiants, que durant els últims anys han realitzat moltes vagues contra el greu abús de les taxes universitàries. Com hem comentat altres vegades, amb l'excusa de la crisi, les taxes van pujar un 66%, convertint les universitats catalanes en les més cares de tot l'Estat espanyol. Els efectes han estat contundents: l'expulsió de grans sectors de la classe treballadora dels estudis superiors i un augment

de la precarietat de moltes persones, que tan sols poden accedir-hi fent malabars. A més, l'accés a les beques cada vegada és més complicat i utilitza criteris que no responen a la realitat de molts joves. La impossibilitat de compatibilitzar els horaris de feina amb els estudis és una altra prova d'un model educatiu privatitzador. **La rebaixa immediata de les taxes universitàries és cada vegada més urgent, però el moviment estudiantil no pot conformar-se amb això. Hem de ser conscients que l'única forma de**

La lluita continua i al setembre es preveuen noves mobilitzacions dels diversos col·lectius. Aquesta lluita no només es concep per assolir les millores en les condicions laborals que tant necessiten les treballadores de la Universitat pública, sinó que s'ha de fer pensant en el model d'Universitat que volem: una Universitat pública, gratuïta, de qualitat i feminista i democràtica en els seus òrgans decisoris. **Per tot això és fonamental un pla de lluita des de baix, debatut er**

respondre a la privatització és revertint la totalitat de les retallades (i no tan sols el 30%) i recuperant la consigna de la gratuïtat. A la darrera vaga del 9 de maig, vam ser moltes les que vam participar amb aquest crit i que vam fer sentir la nostra crítica a la política institucionalista dels sindicats d'estudiants d'impulsar l'ILP pel 30%. No podem fer dependre dels temps i la composició parlamentària les nostres reivindicacions. El Parlament ja ha aprovat en diverses ocasions una moció per la rebaixa però mai no l'ha fet efectiva. Per això **el que cal enfortir per assolir les nostres demandes és l'organització assembleària i la mobilització al carrer, perquè com sempre diem els nostres drets s'aconsegueixen lluitant.**

assemblees i que unifiqui les reivindicacions dels diferents col·lectius en lluita. Aquest model universitari actual està en crisi i capgirar-lo és un deure per aconseguir una Universitat al servei de la classe treballadora.

*Joan Sala
Rosario Dem*

L'Hospitalet de Llobregat

Acampada de la PAH per reallotjament digne per els i les desnonades

Extracte del comunicat de la PAH de L'Hospitalet de Llobregat

«La PAH acampa a la Plaça de l'Ajuntament de L'Hospitalet en suport a Ingrid i el seu fill menor de 6 anys per exigir a Núria Marín el compliment de la llei 24/2015.

(...) A L'Hospitalet hi ha 8 desnonaments al dia, la majoria dels quals procedeixen de lloguer i recuperació (ocupació), on es troben famílies amb fills menors i persones majors de 60 anys. Al drama, l'angoixa i la indefensió que genera un acte de tal agressivitat com és un desnonament se li afegeix una vulneració flagrant per part de totes les administracions dels drets humans, acords internacionals i la mateixa llei 24/2015 al no garantir un reallotjament digne a les persones i famílies desnonades.

Actualment, com en el cas d'Ingrid, ofereixen reallotjaments precaris, pensions de 3 dies, albergs que no són adequats per a una família amb fills menors.

L'Ajuntament de L'Hospitalet, la Generalitat de Catalunya i el Govern d'Espanya són els responsables directes d'aquestes violacions dels drets humans. Les persones desnonades són les que pateixen les conseqüències de la incompetència d'unes administracions incapaces, no tan sols de prevenir la situació, sinó de trobar cap mesura per acabar amb l'emergència. És per això que l'acampada de la PAH LH no s'anirà fins que Ingrid tingui un reallotjament digne.

Aquesta situació d'incertesa i inseguretat genera greus impactes en la salut a les famílies.

L'administració és la responsable d'oferir un reallotjament digne a les famílies. La llei 24/2015 en el seu article 5.6 mai suspèn diu: «Les administracions públiques han de garantir en qualsevol cas el reallotjament de les persones i unitats familiars en situació

de risc d'exclusió residencial que estiguin en procés de ser desnonades del seu habitatge habitual, per poder fer efectiu el desnonament.» Per tant l'Ajuntament de L'Hospitalet i la Generalitat estan incomplint sistemàticament la llei, deixant de costat a les famílies que han patit un desnonament.

A L'Hospitalet de Llobregat, Catalunya i a la resta del territori espanyol estem en una crònica situació d'emergència habitacional. De 2008 a 2018 s'han desnonat 644.718 famílies en el territori espanyol. Catalunya continua liderant el RÀNQUING DE LA VERGONYA EN DESNONAMENTS i a L'Hospitalet es perpetuen els 8 desnonaments diaris. (...)"

Testimoniatge de la companya acampada

«Em dic Ingrid, tinc un fill de tot just 5 anys complerts, estic separada. Vam ser desnonats i no tenim alternativa habitacional. Estic acampada reivindicant des del 31 de juliol aquí a la plaça de l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat. Amb avui són 26 dies, amb el suport dels companys i companyes de la PAH de L'Hospitalet, que estan aquí dia i nit, acompanyant-me. Des de fa uns dies també acampa una parella jove.

És el segon desnonament que passo. Fa un any tenia una situació bona, un treball fix, una bona nòmina i pagava un pis de lloguer. Portava 5 anys en el pis i m'anaven a renovar. Arran de que l'empresa va acomiadar els treballadors em vaig retardar dos mesos amb el pagament del lloguer i la propietària em va dir que anava a fer les gestions per un desnonament exprés perquè me n'anés. El 27 de setembre de 2018 va ser la primera vegada que em vaig quedar al carrer. Quan em vaig acostar als serveis socials de l'Ajuntament em van oferir l'alberg. Soc una mare monomarental, família vulnerable. Vaig pensar en el meu fill i vaig dir no a l'alberg. Jo volia pagar un lloguer social. Vaig tramitar la documentació i vaig tenir prestació d'atur. La proposta de la treballadora social era que em busqués una habitació. Amb un nen no et volen a cap lloc.

A la fi de desembre vaig contactar amb la PAH de L'Hospitalet. D'un company va sorgir la possibilitat de tenir una habitació en un pis alliberat, un pis dels que tenen els bancs, tancats i tapiats, amb la de gent al carrer, com era la meua realitat. Jo vaig demanar un lloguer social. El banc - Kutxabank - es va negar a fer-ho i l'Ajuntament li va consentir. La llei 24/2015 diu que no es pot tirar a una família al carrer si no hi ha reallotjament i l'Ajuntament no l'aplica, i nosaltres com a ciutadans tampoc l'exigim. Soc una ciutadana més, vaig néixer a l'Equador, porto 18 anys aquí, pago els meus impostos, pago la meua seguretat social i a Hisenda, i reivindico el dret a l'habitatge, pel meu nen, pel meu i per totes. Un dret que ens pertany.»

25-08-2019

Víctor Messeguer

Plataforma bàsica de la PAH:

- Dació en pagament retroactiva
- Lloguer assequible i estable
- STOP desnonaments
- Habitatge social
- Subministraments garantits

Un crit feminista recorre Mèxic

Sota el crit de #JoSíEtCrec i “No Em Cuiden, Em Violen” la mobilització feminista va sacsejar el país contra la violència sexual i la manca de resposta política del govern de López Obrador. La notícia de la violació d'una jove de 17 anys per un grup de 4 policies va ser el detonant d'una nova onada de mobilitzacions que van posar al descobert la crítica situació que viuen les mexicanes, que surten al carrer sense saber si tornaran.

Parlem d'un país on els índexs de violència de gènere són els més alts de la regió i on hi ha 4 violacions per hora i tres femicides per dia. Tan sols a la ciutat de Mèxic es van registrar 3.233 delictes sexuals de gener a juliol, segons xifres oficials. Però el 93% dels delictes queden sense resoldre.

El cansament del moviment feminista va tornar als carrers per exigir la fi de la impunitat i de les violacions i la violència patriarcal. L'arribada del progressista López Obrador al govern mexicà i de Claudia Sheinbaum, la primera dona cap de govern de la Ciutat de Mèxic, havia generat expectatives en què donarien resposta davant la situació que viuen diàriament les dones. Però davant la primera mobilització del passat 12 d'agost, la cap de govern va dir que “no cauria en provocacions” i va deixar oberta possibles recerques sobre les participants de les accions. La resposta del moviment feminista va ser reforçar la mobilització sota el lema #ExigirJustíciaNoÉsProvocació, i es van realitzar accions en 14 estats.

Les companyes del nostre partit germà del MES de Mèxic participen activament d'aquest moviment per desenvolupar l'organització independent de les dones contra la impunitat i exigint al govern del López Obrador respostes polítiques contra la violència patriarcal. Un nou crit de lluita s'aixeca a Mèxic, amb milers de dones a tot el país lluitant contra la violència patriarcal que escriu un nou capítol en aquest procés mundial de lluites feministes.

*Mercedes de Mendieta.
Periòdic El Socialista. Izquierda Socialista
Argentina*

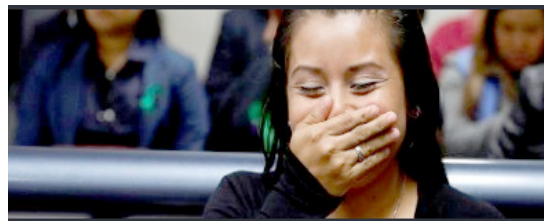

Mèxic, 17 agost 2019

Absolució d'Evelyn
Fernández a El Salvador:

Un pas més en la lluita pel dret a l'avortament

A l'agost, la Corte Suprema de Justícia de El Salvador anul·lava la sentència de més de 30 anys de presó contra Evelyn Fernández, acusada d'homicidi agreujat pel vincle després de donar a llum un bebè mort. Evelyn havia sigut violada prèviament per un bergant. Sens dubta, es tracta d'un triomf del moviment feminista i de la solidaritat internacional en aquest cas. Cal contextualitzar que El Salvador, junt amb Nicaragua, és un dels països més restrictius a la regió i al món, ja que penalitza l'avortament en qualsevol cas. De fet, el cas d'Evelyn és un més en el marc de moltes dones preses per circumstàncies similars. Per això, com deia Evelyn després de la seva absolució: la lluita continua fins a la llibertat de totes les companyes.

La lluita per l'avortament legal, segur i gratuït ha crescut enormement els últims anys, tal com evidencia la *Marea Verde* a l'Argentina. Perquè encara en gran part del món l'avortament és penalitzat i té restriccions. I perquè en molts països, on amb la lluita s'ha guanyat, a aquest dret encara se li continuen presentant diverses traves. És el cas de l'Estat espanyol, on les llistes d'espera a la Sanitat pública o la manca de separació de l'Església i l'Estat, amb la conseqüent «objecció de consciència», compliquen el lliure accés. Però encara més, les dones i persones gestants sense targeta sanitària (producte de les polítiques racistes com la Llei d'Estrangeria) no tenen garantit aquest dret fonamental. Per això, des de fa alguns mesos, diversos col·lectius de Catalunya estan impulsant una campanya d'exigència al Govern de Catalunya (que té ple coneixement d'aquesta circumstància), al Parlament i al Departament de Salut, per garantir la universalitat d'aquest dret que, a més, és una qüestió de salut pública. Des de Lluita Internacionalista donem suport a aquesta campanya i fem una crida a la mobilització per fer-la efectiva. (Veure a: <http://lassociacio.org/avortamentuniversal/>)

Rosario de Mendieta

La quadratura del cercle o com establir el règim

La constitució del govern està a l'aire: No sabem si Sánchez aconseguirà *in extremis* la investidura o si anirem a eleccions. Però sigui com sigui estarem davant d'un govern feble, amb o sense eleccions, perquè aquestes no resoldran la governabilitat. Perquè darrere d'aquestes dificultats per formar govern hi ha les conseqüències de 10 anys d'una profunda crisi econòmica del capitalisme, que encara no s'ha acabat i l'esgotament del règim de la Monarquia que va deixar Franco, que ens van imposar en el 78, que es va establir el 81-82, però que avui viu les seves hores més baixes. El proper govern haurà d'enfrontar dues tasques que, combinades, poden engregar a rodar el propi règim: gestionar una sortida al conflicte amb Catalunya després de la sentència i tornar a aplicar nous plans d'ajustament i retallades. Perquè lluny del que es ven, la crisi no s'ha acabat per als i les treballadores.

Després de la sentència ¿quin pla per a Catalunya?

El referèndum de l'1 d'octubre i la vaga general del 3 d'octubre de 2017 han estat la màxima expressió de la voluntat de ruptura amb l'estat. La decisió de més de dos milions de catalans /es, va provocar una derrota política del règim en tota la seva extensió. La impotència de les forces repressives de l'estat per aturar el referèndum, la seva brutalitat en la repressió, la impunitat davant els tribunals, les declaracions del monarca, van consolidar una ruptura profunda entre una majoria del poble català i les institucions de l'estat. La direcció burgesa (JXC) i petit burgesa (ERC) van tremolar davant

l'amplitud del moviment popular, van retardar la proclamació de la república catalana i van paralyzar la resposta popular al 155, cosa que va permetre a l'estat recuperar la iniciativa. Ara, una sentència exemplar pretén ser el càstig a qui va qüestionar el poder de l'estat.

El trio de la dreta espanyola reclama una derrota total, l'esclafament de l'independentisme català. L'expresident José María Aznar, el seu ideòleg, definia davant d'empresaris al gener passat que no només les sentències han de ser exemplars, sinó que cal donar una «*batalla final*» a l'independentisme amb un 155 «*llarg i profund*», intervenint per un temps indefinit l'autonomia, desmantellant l'escola catalana, els mitjans de comunicació públics, la policia, les presons ...

El PSOE opta per la derrota política, això és aconseguir la renúncia a l'independentisme, d'una part significativa del mateix, i l'acatament de l'autonomisme monàrquic. Per a això podria estar negociant un acord amb ERC, amb un indult de presos /es -que fa poc tornava a reclamar Zapatero-, al preu d'una renúncia a la independència, és a dir d'enterrar l'1 i el 3 d'octubre. Com a mostra de bona voluntat,

ERC li regala l'abstenció per a la investidura. La proposta d'ERC és com la d'una direcció sindical que, després d'una vaga molt dura en què la patronal ha estat contra les cordes, accepta deixar de banda totes les reivindicacions per pactar només la readmissió dels acomiadats.

En aquest sentit ERC, davant la sentència, planteja avançar les eleccions per tal d'assumir la presidència de la Generalitat i, des d'aquesta posició de força, completar la negociació de l'acord amb el PSOE, de govern a govern. Puigdemont-Torra s'aferren al Govern, convençuts que davant les urnes ho tenen perdut i pressionen perquè sigui el Parlament -i el seu president Torrent, d'ERC- qui lideri un major enfrontament institucional.

Però si no serà fàcil que el poble català s'empassi el pla d'ERC, ¿com pot preparar les condicions per vendre'l al PSOE davant les crítiques ferotges de la dreta, i quan el mateix PSOE ha participat de la croada espanyolista contra Catalunya? Al seu torn, cada pas que aquest doni en direcció a ERC l'allunya d'un acord amb Ciutadans pel govern estable que li reclamen l'Ibex i la UE.

La política d'ERC d'aterratge a l'autonomisme sense un càstig visible (puja en totes les enquestes) és possible pel descens del moviment de masses, pels efectes de desmoralització que han provocat tantes dilacions, tantes renúncies dels seus dirigents, sense que sortís una nova direcció alternativa. Sense aquest retrocés, passaria com va passar als pocs mesos de les lliçons d'octubre del 17, quan el rebuig de molts votants a les declaracions dels dirigents republicans era notable i les

le gim

enquestes reflectien un augment substancial del vot CUP-CC. Però una cosa és retrocés i una altra una derrota que no s'ha produït, i una reactivació decidida de la mobilització és l'únic camí per recuperar la iniciativa, avui en mans de l'estat. També, i prenent com a referència la mobilització de 100.000 a Madrid del 16 de març, és essencial portar aquesta lluita a totes les parts de l'estat, començant per l'Euskal Herria. Però per a això cal un procés paral·lel d'organització popular i de construcció d'una alternativa política des de l'esquerra.

Els números no li quadren a Sánchez

Però no és l'encaix català l'únic problema que tindrà el nou govern. El deute públic ha marcat un nou rècord aquest estiu: 1,21 bilions d'euros, dels quals un 73% correspon a l'estat, 20% a autonomies, un 2% a ajuntaments, i 3% a la Seguretat Social. Tampoc sembla que es pugui compensar amb un creixement de l'activitat econòmica: entre abril i juny, l'activitat va pujar un 0,5%, un notable retrocés davant del 0,7% del primer trimestre, en el marc d'un estancament i parilització de la economia de la zona euro, que amenaça de tornar a agreujar la crisi.

Com sempre el Govern espanyol imposa les retallades sobre les autonomies, que són les que gestionen la major part dels serveis socials. El 31 de desembre el govern de Madrid exigia una retallada de la despesa sanitària, el 10 d'agost el Govern de la Generalitat anunciava una retallada del 6% en la despesa en tots els departaments. El 21 d'agost, el conseller d'economia de la Generalitat anuncia que portarà el govern Sánchez als tribunals per no aplicar les mesures que obliguen a lliurar 1.350 milions més a l'autonomia. Amb el mateix rerefons, autonomies que controla el PP han denunciat els deutes pendents. Amb aquests entre 7.000 i 9.000 milions que no ha transferit el govern central estaria maquillant el seu dèficit.

Però darrere d'aquests serveis públics que continuen retallant hi ha unes necessitats de la classe obrera que no han deixat de d'augmentar. El creixement del PIB s'ha recuperat, com els beneficis empresarials, però els salaris estan per sota dels de fa 10 anys. La pobresa continua creixent, la precarietat també. Una de cada cinc persones està en risc de pobresa, situació que s'estén a un sector de la classe obrera que té feina, per l'extrema precarietat que han facilitat les reformes laborals. Entre la població infantil el risc de pobresa creix fins al 28%, mentre els serveis que podrien atenuar aquesta situació (serveis socials, ensenyament i sanitat) han estat els més colpejats per les retallades. Fins a 2 milions de persones estan amenaçades de desnonament. La taxa de pobresa severa a Espanya és la segona més alta d'Europa, que amb un 6'9% dobra la mitjana europea. Quins efectes devastadors tindran noves

retallades en serveis públics o una nova acceleració de la crisi capitalista?

El govern Sánchez tornarà a ser un govern al servei de la patronal, un alumne aplicat a les directrius de la troica i del pagament del deute. D'això no n'hi ha cap dubte i per això serà un govern de retallades en els serveis públics, per això ha abandonat la derogació de la reforma laboral del PP que era el seu compromís davant els sindicats, per això es nega al blindatge de les pensions, o a limitar els preus per defensar el dret a l'habitatge, i un llarg etcètera. Que ningú confongui la voluntat dels que el voten, que voldrien un govern d'esquerra, un govern dels i les treballadores, expressat en l'«amb Rivera no», amb la realitat.

I aquí es tornaran a posar a prova els sindicats, els majoritaris i els alternatius, els moviments socials, cadascun amb la seva quota de responsabilitat per fer front a aquests plans. Precarietat, pensions, habitatge, ensenyament i sanitat pública, serveis socials. Caldrà dels moviments, però també la lluita de la classe obrera en empreses i fàbriques.

Discrepàncies a *Unidas Podemos* amb Pablo Iglesias

Després de la ruptura de *Podemos* amb la sortida d'Errejón, que va obrir una forta crisi a Madrid, i les successives crisis de les direccions territorials, *Unidas Podemos* enfronta una caiguda a totes les enquestes. Com *Syriza*, però sense haver arribat al govern, aquestes formacions que van néixer per ser un trencament amb la vella socialdemocràcia han acabat sent simplement una variant més. El fracàs de l'estratègia d'entrada en un govern de coalició amb el *PSOE*, al qual la direcció se segueix aferrant, ha desencadenat noves tensions internes.

IU treia una declaració al juliol, després de la investidura fallida de Sánchez, en la qual, acordant amb un govern de coalició, considerava que havia fracassat i plantejava un canvi de política. Proposava donar suport a la investidura de Pedro Sánchez sobre un acord «al voltant de les bases programàtiques establertes en l'Acord dels pressupostos generals de l'Estat de 2019, fins i tot en el cas que no hi hagi acord per constituir un govern de coalició amb el *PSOE*, per tal d'evitar una nova repetició electoral». En altres paraules, donar continuïtat a la política de *Podemos-IU* amb el govern Sánchez d'aquests mesos, compatible amb la criminalització del Procés català, els incompliments de derogació de la reforma laboral i la llei mordassa i un llarg etcètera. Venint d'*IU* s'entén, ja que ha posat poc més que un tint d'esquerres en els seus governs de coalició amb el *PSOE*, com en la Junta d'Andalusia entre 2012 i 2015.

Anticapitalistas és un corrent d'esquerres a *Podemos* i la referència a l'Estat espanyol de la IV Internacional-Secretariat Unificat. En el seu comunicat de finals de juliol critica la direcció de *Podemos* per «errors molt importants» en el seu intent d'«entrar per la porta de servei» al govern amb el *PSOE*, i el defineixen de «trist espectacle parlamentari» i de «fracàs tàctic». No aclareix quins han estat aquests errors, ja que abandonar l'única sortida respectuosa davant el poble de Catalunya com el referèndum pactat, a poques setmanes de la sentència, no pot ser titllat d'error, ni de simple fracàs tàctic. Això i molt més era renunciàble si hi havia ministeris de per mig.

A r a *Anticapitalistas*, a l'estela d'*IU*, planteja el vot d'investidura a canvi d'un acord programàtic per passar a l'oposició. Si el *PSOE* vol governar en minoria «amb el permís temporal de l'esquerra», ha de «guanyar-se els vots complint» un acord programàtic amb aquestes «demandes immediates irrenunciables» de «20 mesures d'emergència democràtica, social i ambiental». Entre elles, posar fi a la política repressiva a Catalunya i el referèndum d'autodeterminació, derogar les dues reformes laborals i la llei mordassa, posar fi al finançament de la concertada, jutjar crims i criminals del franquisme, el tancament dels CIEs, una pujada «immediata» del salari mínim interprofessional, desocupació i pensions, prohibir els acomiadaments en empreses amb beneficis o regular els preus del lloguer. És obvi que el no del *PSOE* està assegurat, com li responia Echenique. Tampoc volen unes eleccions perquè podria guanyar la dreta, però, aleshores què?

L'aparell de *Podem* transigeix amb declaracions crítiques d'*Anticapitalistas*, perquè sap que, en una evolució interminable cap a la dreta, és a dir, cap al *PSOE*, cal cuidar el seu flanc esquerre. I aquí està *Anticapitalistas*, que critica però acaba acatant. Ja al març *Anticapitalistas* treia un dur comunicat (quan l'aparell Iglesias-Echenique els exclouia de les llistes a les generals, motiu pel qual van decidir acabar retirant tots els seus candidats/es) en què es parla del declivi, de descomposició a Madrid, de que *Podemos* ha perdut l'alè del 15M, de burocràcia... encara que van acabar per cridar al vot crític a *Unidas Podemos* i les seves confluències.

Mentre *Anticapitalistas* només faci declaracions i queixes, el que fa és taponar un trencament organitzat de l'esquerra de *Podemos* i fer que el dessagnament de militants que buscaven un projecte transformador continuï.

Amb *Anticapitalistas* vam anar en acord a dues eleccions, en les autonòmiques catalanes del 2010 amb *Des de Baix* i a les generals de 2011. En la declaració de juliol crida a «aixecar pacientment l'alternativa a l'hegemonia social liberal». Però aquesta alternativa és incompatible amb qui no té un altre objectiu que jugar un paper subordinat en un govern del *PSOE*. La ruptura d'una ala d'esquerres de *Podemos* és fonamental per avançar en la construcció d'aquesta alternativa, un front de treballadors i dels pobles contra el capitalisme i la Monarquia.

Josep Lluís del Alcázar i Fabregat

20 d'agost 2019: 79 anys de l'assassinat de Lióv Trotsky

Trotsky, el revolucionari permanent

No es pot dir que Trotsky tingués una vida còmoda. A la primerenca edat de 19 anys ja es considera un perillós revolucionari per la policia tsarista. Condemnat, ha de suportar dos anys a la presó per, a continuació, ser obligat a exiliar-se a Sibèria, d'on després de fugir, recalca als seus 23 anys a Londres. Allà és rebut per Lenin, incorporant-se així al grup d'editors Iskra (L'espurna).

Allí comencen les seves diatribes amb Lenin, les divisions en l'ala menxevic i bolxevic dels socialistes russos, agrupats en el Partit Obrer Socialdemòcrata de Rússia.

Situat en minoria en l'organització de Zurich passa a instal·lar-se a Munic, però torna a Rússia quan esclata la preparació de la revolució de 1905, sent un dels pilars i en la pràctica el màxim dirigent del Soviet de Sant Petersburg. Es mou entre Kíev i Finlàndia, sempre tement ser detingut, cosa que finalment ocorre durant una sessió del Soviet. Després de deu mesos a la presó en espera de judici és condemnat novament a l'exili a Sibèria. De camí a l'exili aconsegueix tornar a escapolir-se, acabant a Finlàndia, on es reuneix amb la seva segona esposa i els exiliats russos amb Lenin al capdavant.

Davant la impossibilitat de tornar a Rússia, als seus 28 anys, inicia un llarg exili europeu establert principalment a Viena, on continua l'estudi i la polèmica amb Lenin fins l'esclat de la Primera Guerra Mundial, moment en què els socialdemòcrates europeus es posicionen al costat dels seus respectius governs nacionals i envien a la mort a milers dels seus compatriotes.

És aleshores quan esdevé un autèntic revulsiu: Trotsky a poc a poc es distancia de les ales més moderades i s'acosta als bolxevics, als quals considera genuïns defensors de l'internacionalisme socialista. Aquesta és la conjuntura per donar per liquida-

da la II Internacional i proclamar la III Internacional.

Prossegueix la persecució: deportat de França a Espanya, aconsegueix prendre un vaixell a Barcelona que el porta a Nova York, però comença la Revolució de Febrer (estem ja a 1917) i en la tornada els britànics el detenen i l'envien a un camp de presoners alemany, encara que és alliberat i aconsegueix arribar finalment a Petrograd (la denominació de Sant Petersburg en aquest moment). Allà s'incorpora al Soviet i arriba a ser membre del Comitè Central del Partit Bolxevic, defensant la necessitat d'enderrocar el govern sorgit al febrer. En aquesta època Trotsky i Lenin adopten un punt de vista comú.

Després de la Revolució d'Octubre ocupa el càrrec de Comissari d'Affers Exteriors fins que hi ha el tractat de Brest-Litovsk amb Alemanya (un tractat de pau pel qual la Rússia soviètica perdia gran part de territori). Passa a exercir a continuació el càrrec de Comissari per la Defensa, organitzant l'Exèrcit Roig i vivint al seu tren blindat, recorrent el front durant dos anys i mig, el temps que va durar la sagnant Guerra Civil.

En acabar la guerra Trotsky es dedica completament a la reconstrucció econòmica d'un país en fallida. Són els temps de la Nova Política Econòmica, un moment en què les forces productives estaven sota mínims.

Lenin, delicat de salut, va apartant-se a poc a poc i el 1922 sofreix un infart cerebral. Des d'aquest moment i fins la seva mort dos anys més tard, Trotsky va

perdent posicions dins del partit, situació que aprofita l'oposició per acusar-lo de violacions de disciplina de partit. És així com és destituït i més tard expulsat del partit, deportat a Kazakhstan i finalment expulsat de la Unió Soviètica el 1929. S'exilia a Turquia.

El 1930 recupera i dona forma definitiva al que serà un dels seus grans eixos teòrics: *La revolució permanent*, on enuncia la incapacitat de la burgesia per dur a terme la revolució democràtic burgesa i la necessitat que sigui el proletariat qui encapçalí la revolució, començant per les tasques democràtiques i continuant amb les socialistes.

Es trasllada a França el 1933, d'on és expulsat per mudar-se a Noruega el 1935. Però les autoritats noruegues el mantenen en arrest domiciliari fins que accepta l'oferiment d'asil per part del govern mexicà cap a finals de 1936.

La responsabilitat de la III Internacional en l'ascens i la victòria del nazisme a Alemanya posen sobre la taula la creació de la IV Internacional, que és constituïda el 1936

COMMEMORACIÓ

enmig de la forta repressió contra els partidaris de Trotsky, la proximitat de la Segona Guerra Mundial i el reflux del moviment obrer.

S'instal·la a Coyoacán, Ciutat de Mèxic. Allí segueix incansablement la seva activitat com a dirigent polític escrivint sobre els temes del moment: el feixisme, el nazisme i la Guerra Civil espanyola. D'aquesta època data *La revolució traïda*, la seva denúncia més completa del caràcter burocràtic de l'URSS, on analitza l'ascens al poder de Stalin i alerta del domini d'una casta burocràtica que anul·laria tots els avanços de la revolució.

Stalin l'havia condemnat a mort i ell n'era plenament conscient. La majoria d'integrants que formaven part del Comitè Central del Partit Bolxevic el 1917 havien mort assassinats, desenes de milers de comunistes a Rússia havien estat víctimes de l'aparell policial de Stalin. A això calia afegir la persecució que havia sofert la seva pròpia família.

El 1940 Trotsky pateix un atemptat per part d'un grup de vint homes armats, que no aconsegueixen el seu objectiu per ben poc. Stalin decideix canviar de mètode i aquesta vegada no falla: dos mesos més tard, un infiltrat en el seu cercle de confiança perpetra l'assassinat. Trotsky roman en coma fins l'endemà, quan mor; així es dona fi a anys de persecució i exili.

El dramaturg nord-americà David Ives, en el seu sketch «Variacions sobre la mort de Trotsky» li fa exclamar ja fatalment ferit i dirigint-se a la seva esposa, Natalia Sedova: «Que un home pugui tenir clavat un piolet en el seu crani i pugui viure encara durant un dia...això proporciona una petita esperança per al món, no?»

Miguel Cardil

Immigració al Mediterrani:

Les ONG de rescat al Mediterrani Central s'han convertit un cop més en protagonistes involuntàries del culebrot de l'estiu. El Sea-Watch, l'Open Arms, l'Ocean Vicking i el Mare Jonio han estat els successius episodis d'un melodrama que els governs d'Itàlia i Espanya i la UE han utilitzat amb finalitats polítiques. Caps de turc en un xou que no va d'immigració, sinó d'utilitzar els immigrants com a espantall per justificar la deriva policial dels estats i el desmantellament dels serveis públics. I l'espectacle es fa jugant amb les vides d'homes, dones i criatures, que després de fugir d'un infern d'abusos, explotació i tortura a Líbia, s'han de passar setmanes al mar com a actors secundaris del drama.

aquest 2019 han arribat al continent per la frontera sud menys de 57.000 persones (menys de 20.000 a Espanya, menys de 5.000 a Itàlia i menys de 32.000 a Grècia¹). L'impacte de l'arribada d'aquesta gent sobre la demografia, l'economia o l'estructura social i la cultura és simplement zero. Les entrades a Europa han caigut dràsticament respecte el pic de 2015, quan poc més d'un milió de persones van arribar Europa, fugint bàsicament dels bombardejos d'Al-Assad i Putin contra la població civil de Síria. Però la UE continua funcionant en mode crisi, d'una crisi que mai ha tingut.

Atenent a les dades, tampoc és veritat que les ONG estiguin facilitant aquest fluxe. El tan esbombat «efecte crida» no existeix, per molt que Salvini o Sánchez s'entestin a

La retòrica xenòfoba de Salvini i el discurs d'«aquí no hi cap tothom» del govern de Pedro Sánchez comparteixen l'element clau: la idea que Europa és objecte d'una invasió incontrolada de persones sense recursos que suposen una càrrega impossible d'assumir a la qual s'ha de posar fre. En aquesta lògica, la presència d'ONG de rescat –com tota forma de solidaritat amb els immigrants– seria un agreujant del problema.

Atenent a les dades, les dues coses són mentida. Europa no té ni ha tingut mai una crisi migratòria al Mediterrani:

dir que amb més vaixells de rescat al mar hi ha més gent que s'arrisca al viatge. Una altra mentida sense cap fonament: no hi ha cap relació entre la presència d'ONG de rescat i el nombre de persones que surten de Líbia. Aquest 2019, els dies que hi ha hagut vaixells d'ONG al Mediterrani Central van sortir de Líbia una mitjana de 46 persones, mentre que els dies que les ONG no estaven operatives a la zona de rescat la mitjana era de 43, una diferència que no es estadísticament significativa. En canvi el que sí que determina el nombre de pasteres són les

L'espectacle de la crueltat

condicions meteorològiques: a menys vent i més temperatura, més barcasses a l'aigua². Lògic! A aquest argument cal afegir a més que, segons les dades del mateix ministeri de l'Interior italià, les ONG són responsables només del 8% dels rescats: la majoria de barques arriben pels seus propis mitjans des de Tunísia i Algèria, o bé són rescatats per vaixells de les autoritats italianes dins les seves aigües territorials. Es parla molt de l'«efecte crida» i gairebé mai del que realment és importat: l'efecte fugida, és a dir la violència i les desigualtats que empenyen la gent a marxar de casa seva i que marquen els ritmes dels fluxes migratoris.

Europa no és objecte de cap invasió, ni les ONG suposen cap canvi significatiu en els fluxes migratoris. Però, aleshores, per què tant Sánchez com Salvini, situats en costats oposats de l'espectre polític europeu, les han posat en el punt de mira? Cal recordar que l'*Open Arms* va estar quatre mesos bloquejat al port de Barcelona per ordres del Ministeri de Foment i després de la vacil·lant gestió de la última crisi (primer silenci, després oferir ports a 5 dies de navegació tot i la situació d'emergència a bord, en el moment en què l'ONG havia obert dos procediments judicials contra Salvini que va acabar guanyant, l'esperpèntic enviament d'un vaixell de l'armada espanyola i la penosa declaració de Carmen Calvo assegurant que «no tenien permís per rescatar», quan rescatar és una obligació segons el dret marítim) Madrid ha amenaçat l'ONG badalonina multes i sancions. Tot plegat, un regal per a VOX que no va trigar a denunciar Open Arms davant l'Audiència Nacional.

Què busquen Sánchez i Salvini atacant Open Arms? En temps de crisi és molt útil construir un enemic exterior, una amenaça com més informe i deshumanitzada millor, un enemic amb qui no es pugui empatitzar del qual només l'Estat pot protegir-nos. Amb més tanques i amb més policia, com en l'operació del juliol contra els manters a Bar-

celona, que va comptar amb la benedicció d'Ada Colau. Més policia i menys llibertats, perquè és el que

la burgesia necessita en temps de crisi: poder aplicar mà dura. A les fronteres i a dins. En quin moment la immigració es va convertir en un problema de seguretat, d'ordre públic? Pensem-hi. I si l'immigrant és l'enemic, qui l'ajuda necessàriament ha de ser-ho també. D'aquí la criminalització de les ONG i activistes solidaris, que han passat d'herois a delinqüents en només tres anys.

L'espantall de la immigració és útil també per justificar les retallades. És l'altra part de l'argument: «si no tenim prou diners per mantenir els serveis públics per la gent d'aquí, menys encara per als que venen de fora». Posar els de baix a competir per les molles que deixen els de dalt (després del pagament del deute, els rescats de la banca, les privatitzacions i el saqueig al sistema públic de pensions) s'ha demostrat útil per contenir les tensions socials en un terreny inofensiu.

Perquè no hem d'oblidar que les polítiques migratòries no pretenen acabar amb la immigració. L'agricultura, la construcció, el serveis o el treball de cures són sectors que no se sostindrien si no fos per la mà d'obra barata forçada per la llei d'Estrangeria a acceptar les condicions més miserables. No és cert que la UE no vulgui immigrants: els necessita, però els

vol sense drets. Els sectors que no podien deslocalitzar-se a països amb menys protecció laboral han

importat mà d'obra estrangera emmordassada per unes lleis que els converteixen en treballadors quasi esclaus de segona. Per això sempre hem dit que la llei d'Estrangeria ha estat la pitjor reforma laboral que ha imposat l'Estat espanyol. I això només es pot combatre amb instint de classe: sabent que els que pateixen aquestes polítiques són en primer lloc treballadors i treballadores com nosaltres i que en la defensa dels «seus» drets hi van els «nostres».

Així, el xoc dels governs europeus amb les ONG de rescat no deixa de ser un espectacle que no té res a veure amb la gestió de la immigració. Només busca caps de turc. I cada dia que passa l'espectacle és més despiaat. L'alternativa: entendre que som una mateixa classe i qui són els nostres enemics, recuperar l'internacionalisme per contribuir a canviar la situació als països d'origen i defensar el dret a la lliure circulació. Qualsevol altra cosa és tirar-nos pedres contra la nostra teulada.

31/08/2019

Cristina Mas

¹ <https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean>

² Dades recollides per l'investigador italià Matteo Villa.

<https://twitter.com/emmevilla>

27 de setembre

Vaga mundial pel clima

El Secretari General de l' ONU, Antonio Guterres ha convocat per al 23 de setembre una Cimera sobre l'Acció Climàtica en la seu de les Nacions Unides

L'objectiu d'aquesta Cimera és el d'arribar a acords sobre com posar en marxa els Acords del Tractat de París de 2016.

En aquests tres anys no s'ha avançat en polítiques que puguin contribuir de manera clara a la reducció en l'emissió dels gasos d'efecte hivernacle i en la reducció de la contaminació, que afecta els ecosistemes y que incrementa l'efecte sobre el canvi climàtic. L'única diferència és que ara tothom parla de crisi climàtica.

A la vegada, i de manera preocupant-, hem assistit a l'ascens al poder de polítics com Donald Trump als Estats Units o Jair Bolsonaro al Brasil. Donald Trump, president del segon país que més gasos d'efecte hivernacle emet, ha declarat reiteradament que no creu en el canvi climàtic, i Jair Bolsonaro, com a president de Brasil i responsable de l'únic pulmó verd que li queda al nostre planeta, està mostrant una política nefasta en la gestió dels més greus incendis de l'Amazònia per tal d'evitar al màxim el desastre mediambiental que representen.

Però aquesta pot ser una cimera més de les que s'han celebrat des que el 1992, en la Cimera de la Terra de Rio de Janeiro, ja es va advertir del problema que representava l'emissió de gasos d'efecte hivernacle.

El que pensem que mereix l'atenció en aquesta ocasió es el perfil de la mobilització que s'està produint en l'últim any per part dels estudiants.

En tot el període en què s'han desenvolupant les diverses cimeres, panells i acords sobre el canvi climàtic, només els col·lectius ecologistes i mediambientalistes s'han manifestat i han mostrat la seva preocupació per les repercussions que anava a tenir un increment desmesurat del CO₂ atmosfèric o la contaminació y destrucció dels ecosistemes. Però aquest missatge no calava en la majoria de la població.

La mobilització dels estudiants pel clima és un dels fenòmens més sorprenents i esperançadors dels últims temps. Tot comença per la determinació de la jove sueca Greta Thunberg quan l'agost de 2018 inicia la seva activitat en solitari i es planta davant del Parlament suec amb un cartell que deia «vaga escolar pel clima». Després de les eleccions sueques, la jove activista persisteix en la protesta tots els divendres, una acció que ha inspirat el moviment Fridays For Future, que s'ha difós per centenars de ciutats de tot el món. A Espanya es concreta en la convocatòria de dues jornades de vaga el 15 de març i el 24 de maig.

Aquest moviment ha convocat mobilitzacions i vagues en els diferents països coincidint amb la celebració de la Cimera.

A l'Estat espanyol s'ha convocat vaga el 27 de setembre i ja són més de 100 les organitzacions socials, sindicals i polítiques que s'hi han sumat. Des de Lluita Internacionalista, hi donem tot el suport.

29/08/19

Anna Morelló

Brasil

Deforestació

La tarda del 19 d'agost diverses ciutats brasileres del sud i el sud-est van veure com el cel s'enfosquia sobtadament. A l'Avinguda Paulista, considerada el cor de la metròpoli més gran del país, la cendra de plom va cobrir el cel a les tres de la tarda, espantant a tothom.

El fenomen s'explica, no només per l'arribada del front fred a la regió a mesura que s'ha anat estenent, sinó també per la combinació dels núvols carregats de fum causat pels incendis que formen un immens corredor de foc i fum que va des de Rondônia a Mato Grosso do Sul, destruint boscos i brolladors, matant animals, expulsant les poblacions tradicionals de les seves terres, tancant aeroports i incrementant, de manera dramàtica, la concentració de monòxid de carboni, un gas tòxic i fatal.

L'onada més gran d'incendis dels últims anys

L'ICMBio va divulgar dades que mostren que els incendis que van contribuir a l'enfosquiment del cel del sud-est el 19 d'agost van arribar al 10% del Parc Nacional de la Chapada dos Guimarães (MT) i ja s'han estès a la triple frontera entre Brasil, Paraguai i Bolívia, que comença en el Pantanal i acaba a l'Amazònia, dos biomes d'importància fonamental per al país.

Segons dades dels satèl·lits de l'Institut Nacional d'Investigacions Espacials (INPE), Rondônia és el cinquè estat del país amb més

GLOBAL
CLIMATE
STRIKE
20-27 SEPT

+ Crema + Bolsonaro = Catàstrofe

incendis aquest any: 5.533. En els primers llocs es troben Mato Grosso (13.682), Pará (9.487), Amazonas (7.003) i Tocantins (5.751). Un augment d'aproximadament el 82% de la taxa d'incendis en comparació amb l'any passat i superant la marca rècord de 2013.

Els culpables són els ruralistes i el govern de Bolsonaro

Bolsonaro segueix les seves promeses de campanya: «relaxar» les regles de preservació i protecció del medi ambient i les reserves indígenes, fer retallades pressupostàries, perseguir i acomiadar empleats i especialistes (com el president de l'INPE acomiadat a principis d'aquest mes) i «reestructurar» importants organismes com l'ICMBio i l'IBAMA. Tot això s'ha concretat amb la retallada pressupostària al març de \$5,4 milions de l'ICMBio per la inspecció i la lluita contra incendis i la reducció del 50% del pressupost de l'IBAMA per PrevFogo.

En donar amnistia a les multes ambientals, perseguir i acomiadar a qui s'oposa a ella (no importa que demostrin científicament de què estan parlant) i en fer afirmacions boges -com quan va dir que només els vegans que mengen verdures es preocupen pel medi ambient o que la població hauria de menjar menys per fer menys *popó*- o que s'autodefineixi com «Capità Motoserra», Bolsonaro dona carta

blanca perquè tinguin lloc tota mena de crims contra el medi ambient. Aquest va ser el cas del «dia del foc» promogut per ramaders del sud-oest de Pará i d'altres regions, que van calar foc a la selva per «mostrar-li al president que volen treballar».

(CTFA) sense abans haver signat un acord amb els grans finançadors del fons.

Però també hem de recordar que Noruega és accionista d'1/3 de l'empresa minera Hydro, responsable de les fugues de la presa de

«Fons Amazones» - Per un fons estatal

Ona Elvestuen, Ministra de Clima i Medi Ambient de Noruega, va anunciar el 15 d'agost que el seu país suspendria les transferències al «Fons Amazones». El fons ja ha rebut més de 3.400 milions de reals en donacions, sent la principal font nacional de finançament de les polítiques de lluita contra la desforestació i la preservació del bioma i ha destinat 12 milions de reals en tres anys a l'estat de Mato Grosso per combatre els incendis.

Noruega és el major finançador del fons i, igual que Alemanya, va amenaçar amb suspendre les transferències després que Bolsonaro suprimís el Comitè d'Orientació (Cofa) i el Comitè Tècnic del Fons Amazònic

deixies d'extracció de bauxita per la producció d'alumini a Barcarena el 2018. Típic del model capitalista d'explotació que intenta transmetre una imatge de «responsable» i «ecològicament correcte». Res més fals.

El govern brasiler ha de destinar els seus propis recursos a la creació d'un fons estatal per a la conservació i preservació de l'Amazònia i de tots els biomes del país, combatre la desforestació i assegurar la preservació d'espècies de fauna i flora perquè sabem que estan interconnectades i són dependents. Per això, el govern ha d'utilitzar els recursos obtinguts de les multes de les empreses contaminants, així com la nacionalització de criminals com Val i Hydro, i suspendre el pagament del deute públic que alimenta les butxaques dels bancs que financen aquests negocis capitalistes contaminants.

20/8/19

CST-PSOL secció brasilera de la UIT-QI (publicat al web UIT-CI)

Síria, Kurdistan

No a l'acord entre Trump i Erdogan sobre la «franja de seguretat» en la frontera turco-siriana!

Els mitjans de comunicació estan informant aquests dies de les converses entre els governs dels Estats Units i Turquia sobre l'establiment d'una franja de seguretat al Nord i Est de Síria al llarg de la frontera amb Turquia, que afecta directament a la regió de majoria kurda-siriana. L'excusa és impedir la incursió de la guerrilla de les Forces de Defensa Popular (HPG) del PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan). Els punts que queden per definir en l'acord són: l'extensió exacta de la franja, qui la controlarà i quan es començarà a crear. De moment es crearà un centre d'operacions conjuntes turc-nord-americà a Turquia per coordinar i gestionar junts l'establiment d'aquesta zona.

L'objectiu real d'aquest corredor és atacar l'autonomia de què actualment gaudeix el territori kurd de Síria respecte al règim de Bashar al-Assad i impedir que condeixi l'exemple a Turquia, Iran i l'Iraq (estats que al costat de Turquia ocupen el territori del Kurdistan des de la I Guerra Mundial). Últimament hi ha hagut enfrontaments entre les milícies kurdo-iranianes i els Guardians de la Revolució i Turquia ha estat bombardejant els refugis del PKK a l'Iraq. Així amb aquesta

intervenció, Erdogan pretén aïllar els kurds de Síria i de l'Iraq.

yazidíes, siríacs i àrabs que van fugir de la persecució kemalista a Turquia durant els anys vint del segle XX i de

A més, Turquia vol convertir aquesta franja de seguretat «en un corredor humanitari per afavorir el retorn dels refugiats», tal com ha afirmat l'ambaixada nord-americana a Ankara. Això significa el desplaçament forçat per Turquia de part dels refugiats sirians, molts d'ells d'origen àrab i sunnita, que té al seu país i repoblar aquesta franja. Focalitzant els problemes amb el poble kurd, el que es fa realment és reforçar el règim sirí.

Aquesta franja actualment està habitada per població kurda i per altres minories com els armenis,

la guerra civil siriana des de 2012. Està defensada per les Forces Democràtiques Sirianes (FDS), la component principal de les quals són les Unitats de Defensa Popular (YPG), milícies del Partit de la Unió Democràtica (PYD) juntament amb milícies àrabs, yazidíes i cristianes. Les FDS han estat la base de la guerra contra Estat Islàmic que han tingut la cobertura aèria i l'ajuda en armament de la Coalició Internacional dirigida pels Estats Units amb la col·laboració de França i Alemanya, entre altres potències.

Aquestes milícies han estat utilitzades com a «carn de canó» sofrint unes 5.000 baixes en aquesta guerra i ara el govern nord-americà es presta al fet que siguin expulsades de la franja de «seguretat» que exigeix Turquia i a retirar-los l'armament pesat que els va proporcionar durant la guerra contra Estat Islàmic. No obstant això, malgrat l'amenaça que suposa aquesta franja, la direcció política kurda estaria disposada a acceptar-la si no estigués controlada per Turquia, sinó per tropes de l'ONU, europees o dels Estats Units.

Però no només hi ha perill de guerra al Kurdistan siriana, sinó que continuen oberts altres fronts de combat. Al mateix Nord i Est de Síria es lliuren combats entre les milícies del FDS i Estat Islàmic perquè, encara que Daesh ha estat derrotada militarment en el camp de batalla, continua actuant amb accions de guerrilla i de sabotatges amb l'ajuda indirecta de Turquia. A Idlib, l'exèrcit de Bashar al-Assad continua bombardejant i destruint la ciutat on resisteix un sector de l'oposició jihadista, però les víctimes són sobretot la població civil. El poble siriana i les minories del país no han recuperat la pau i segueixen sotmesos per la sagnant dictadura siriana.

S'ha arribat a aquesta perillosa situació donat que la revolució siriana de 2011 no va triomfar malgrat la seva amplitud i l'heroisme i l'esforç mostrat pel seu poble en les manifestacions de 2011 i en la guerra civil que va desencadenar Bashar al-Assad. La lluita del poble siriana no només es va enfrontar al règim sinó també als seus aliats directes o indirectes:

- En primer lloc, el mateix règim siriana a l'inici de la revolució va alliberar presos islamistes que, amb l'ajuda de les monarquies del Golf i del mateix govern siriana, van dividir l'oposició i la van afeblir. Es van crear milícies islamistes que inicialment estaven integrades en l'Exèrcit Lliure Siriana (ELS), a les quals també va donar el seu suport Turquia.

- En segon lloc, a nivell internacional, el suport de l'esquerra -com Esquerra Unida- a la dictadura siriana pel seu «caràcter antiimperialista» i la «neutralitat» d'altres corrents d'esquerra van abandonar al poble siriana davant la repressió del règim. Amb prou feines hi ha hagut manifestacions de solidaritat internacional amb la revolució siriana.

- En tercer lloc, el suport armamentista i aeri de Rússia va evitar l'enfonsament del règim de Bashar al-Assad i, amb l'excusa de lluitar contra les milícies jihadistes, va atacar i va destruir les posicions de l'oposició laica causant innombrables víctimes entre la població.

- Finalment, no es pot oblidar la «neutralitat» exhibida pel PYD/YPG davant la guerra civil. No només va reforçar al règim sinó que va afeblir els sectors laics de l'oposició. Hi ha molts indicis que permeten sospitar que la direcció kurda i el règim siriana van arribar a algun tipus d'acord perquè Bashar al-Assad pogués retirar tropes del Kurdistan siriana per portar-les a altres fronts militars com Alep i Homs. Si el PYD/YPG s'hagués unit a la lluita contra al-Assad possiblement la guerra hagués donat un gir i s'hagués derrotat el dictador.

En definitiva, el poble siriana va haver d'enfrontar-se també a una coalició internacional de les potències imperialistes i regionals, a l'esquerra mundial i també a la direcció del PYD. Ara és el poble kurda el qual es veurà obligat a defensar-se de la coalició internacional que pretén impedir la consecució d'un Kurdistan independent i unit, que és l'aspiració secular dels kurds.

Aquesta situació a Síria es produeix quan a tot Orient Mitjà continua la intervenció imperialista a l'Estret d'Ormuz, i Israel continua la seva repressió a Palestina demolint habitatges, seguint la seva política de neteja ètnica i la progressiva annexió de territoris palestins mitjançant la proliferació de colònies dels ultraortodoxos jueus.

Avui, davant les noves amenaces d'Erdogan i el suport de les potències imperialistes a la inacceptable possible ocupació de la pretesa «franja de la pau», els militants de Lluita Internacionalista

(UIT-QI) volem mostrar la nostra solidaritat amb el poble kurda i fem una crida als demòcrates i militants d'esquerra a secundar i organitzar iniciatives per manifestar el nostre rebuig a les amenaces de Turquia, a la creació de la franja de seguretat i a la política de neteja ètnica que prepara Erdogan al Nord i Est de Síria.

Fem una crida també a concentrar-nos davant els consolats i ambaixades de Turquia (i també d'Estats Units com a responsable de la situació) si es produeix una intervenció directa armada i a enviar, des de tots els col·lectius socials, culturals, sindicals i polítics missatges de suport a les representacions diplomàtiques kurdes. No hem d'oblidar, tampoc, que l'Estat espanyol està venent armament a Erdogan i que tenen efectius militars estacionats al país.

Les nostres crítiques a la direcció política kurda no impedeixen que estiguem al costat del poble kurda

davant les agressions que està sofrint i en la seva lluita per un Kurdistan independent i unit. Així com estem al costat del poble siriana en la seva resistència al règim i als jihadistes i contra la repressió de tota índole que està patint.

19 d'agost de 2019

*Cristina Mas i Andreu Pagès
Lluita Internacionalista*

Xina/Hong Kong

Milers als carrers per més llibertats

Aquest cap de setmana, el 13è, ha estat de duríssims enfrontaments, amb les manifestacions prohibides i detencions, la qual cosa no ha parat la mobilització. Després de deu dies de protestes tenses però sense escenes de violència, la policia de Hong Kong va tornar a llançar el 24 d'agost – en el dotzè cap de setmana consecutiu de mobilitzacions- gasos lacrimògens contra els manifestants, que tiraven pedres i artefactes incendiaris al districte de Kwun Tong, a l'est de Kowloon. L'escalada va arribar l'endemà que el moviment en defensa de les llibertats fes una cadena humana. Donat que la lluita segueix, reproduïm l'article que vam treure el juliol com a UIT-QI

(...) La proposta de llei d'extradició que defensa el govern de Carrie Lam pretén donar més poder a la centralitat de la dictadura xinesa conduïda pel PC xinès (PCX) sobre l'autonomia de l'ex colònia britànica, en permetre extraditar sospitosos de crims comuns a Pequín. Quan va començar el debat d'aquest projecte al Parlament, centenars de milers de hongkongueses es van mobilitzar i van envoltar l'edifici en repudi a l'esmentat projecte, denunciant que podria ser usat per la dictadura xinesa per extraditar activistes que lluiten pels drets democràtics.

Amb aquest projecte, la semi autonomia de què gaudeix Hong Kong entra en disputa. Si bé l'acord entre la Gran Bretanya i la Xina (1997) pel traspàs de sobirania – pel qual la Xina no pot intervenir en l'autonomia de l'ex colònia- és fins al 2047, amb la llei d'extradició es violaria en principi l'autonomia judicial en el marc de la divisió de poders que té Hong Kong. Però, a més, és un nou avanç de la dictadura capitalista del PCX per soscavar encara més els pocs drets i llibertats democràtiques que existeixen a Hong Kong. Aquesta llei busca perseguir, pressionar i criminalitzar els sectors opositors. És defensada per la dictadura xinesa pel temor que aquesta onada democratitzant es repliqui a la Xina continental, on milions de treballadores, treballadors i camperols viuen explotats i sense

dret a la protesta ni llibertats democràtiques com construir un partit polític diferent al PCX, sindicalitzar-se, etc.

Com va succeir amb la que va anomenar-se «revolució dels paraigües» el 2014, quan centenars de milers de persones, especialment les i els estudiants, es van manifestar contra l'administració de Hong Kong, exigint eleccions lliures i democràtiques. Van mantenir paralitzada la capital econòmica durant tres mesos, amb assegurades i mobilitzacions que convocaven a centenars de milers de ciutadans. Aquella rebel·lió democràtica a Hong Kong és part de la lluita que està plantejada a tota la Xina per aconseguir acabar amb la dictadura del partit únic, pel lliure dret de vaga, d'expressió, d'organitzar sindicats, centres d'estudiants, partits polítics i plenes llibertats democràtiques. Aquella rebel·lió és la que s'està replicant avui a tot Hong Kong.

Es va aconseguir un primer triomf, producte de la mobilització, fent retrocedir la dictadura titella de Carrie Lam, que va haver de suspendre la tramitació de la llei. L'entusiasme per aquesta primera victòria encoratja al moviment a continuar

per l'eliminació definitiva de la llei i la renúncia de Carrie Lam.

L'1 de juliol milers de manifestants van prendre el Parlament enmig d'una massiva mobilització en el 22è aniversari de la devolució de Hong Kong a la Xina per part de Gran Bretanya el 1997. Els manifestants van ocupar el Parlament durant hores, per després ser reprimits amb gasos lacrimògens perquè abandonessin el lloc. La joventut i les treballadores hongkoneses segueixen mobilitzades per la caiguda definitiva de la llei d'extradició, contra la repressió policial, per la renúncia de Carrie Lam i per unes eleccions lliures.

Des de la Unitat Internacional de les Treballadores i Treballadors - Quarta Internacional cridem els treballadors, les dones i la joventut del món a solidaritzar-se amb els treballadors i la joventut hongkonesa que lluita per les reivindicacions democràtiques. Fem una crida a repudiar la repressió de la policia de Carrie Lam, que defensa els interessos de la dictadura capitalista del PC Xinès, i a qualsevol intent d'intervenció.

Eduardo Ruarte
www.uit-ci.org

Veneçuela

No a l'amenaça d'acomiadament de José Bodas!

Per xarxes socials i altres vies ha començat a circular el rumor d'un eventual acomiadament de José Bodas de PVDSA. Bodas és un treballador de la refineria Puerto La Cruz, a l'estat d'Anzoátegui, amb 31 anys de servei a la nostra principal indústria. És operador de planta i actualment secretari general de la Federació Unitària de Treballadors Petrolers (FUTPV), escollit per les treballadores i treballadors en la llista del Corrent Classista, Unitari, Revolucionari i Autònom (CCURA).

Bodas, amb els treballadors de la refineria de Puerto La Cruz, va ser artífex en l'enfrontament en l'aturada-sabotatge petroler el 2002, orquestrat per la meritocràcia de PVDSA lligada als partits patronals i a l'imperialisme nord-americà. Aquestes accions van fer possible que la refineria de Puerto La Cruz no parés durant els dos mesos de l'aturada-sabotatge.

Des de fa ja un parell de setmanes hi va haver una amenaça directa contra el company José Bodas, amb l'argument que no tenia al dia el permís sindical. Es va aconseguir aturar en enviar els permisos escrits a la gerència respectiva. No obstant això, en els últims dies, els rumors del seu acomiadament s'han fet cada vegada més insistents.

José Bodas és dirigent del Corrent Classista, Unitari, Revolucionari i Autònom, que s'ha posat al capdavant de la defensa dels drets de les treballadores petroleres, exigint salaris dignes, lluitant pel compliment del contracte col·lectiu, contra el Factor d'Equilibri 9030, defensant els drets dels treballadors de la nòmina major i de tots els treballadors i treballadores de la indústria petrolera.

Al costat de molts treballadors combatius i classistes de la nostra principal indústria, Bodas ha estat a l'avantguarda en la denúncia de la situació de desastre operatiu en la qual es troba PVDSA. Igualment ha denunciat la direcció burocràtica de la FUTPV, encapçalada per Wills Rangel, el qual s'ha agenollat al patró, al costat de la majoria de la directiva de la federació, lliurant els nostres contractes col·lectius i tots els nostres drets, sumint les treballadores i treballadors de PVDSA en la més absoluta misèria, reportant salaris de gana.

El company Bodas, al costat de Fran Luna, també dirigent de la FUTPV i dirigent de CCURA, són reconeguts a escala nacional en totes les àrees petroleres com els més conseqüents lluitadors pels drets i reivindicacions de la classe obrera petrolera.

En les regions, a les portes de les empreses, al llarg de tot el país, als mitjans de comunicació, a les xarxes socials... la seva postura ha estat d'indeclinable compromís amb les bases obreres. La seva posició política ha estat clara i transparent. Sempre guiat per la necessitat de mantenir la independència política dels treballadors davant qualsevol variant patronal, no té cap vincle amb els partits de l'oposició patronal que encapçala Juan Guaidó. Ha repudiat públicament la ingerència imperialista i qualsevol classe d'ingerència estrangera en els nostres assumptes interns, però també ha enfrontat la política del govern nacional.

A Bodas se'l vol treure del joc polític-sindical perquè l'actual direcció de la FUTPV és conscient que en un nou procés electoral molt probablement perdrien amb Bodas i la llista CCURA. En aquest sentit, tenim clar que se'l vol fer pagar pel seu indeclinable compromís amb els petrolers i petrolieres. Qualsevol acció contra el dirigent de la FUTPV seria un càstig per la seva posició de lluita per les reivindicacions de les treballadores petrolieres.

El govern nacional desenvolupa una política de persecució als dirigents sindicals i als treballadors que lluiten en defensa dels seus drets. Aquesta criminalització de la protesta és avui una pràctica habitual a PVDSA i en totes les empreses públiques, així com contra els diferents sectors populars que es mobilitzen pels seus drets al país.

Això té com a objectiu continuar aplicant el «paquetazo» d'ajust que el govern instrumenta des de l'any passat. Per això a PVDSA i altres institucions públiques han acomiadat treballadores, han jubilat de manera forçosa, han emparat suspensions il·legals en les empreses privades, criminalitzen i reprimeixen els pagesos, els joves i els sectors populars que lluiten per menjar i serveis públics. No obstant això, la disposició de lluita de tots els treballadors i treballadores continua intacta, i amb la mobilització derrotarem la pretensió del govern de fer callar les nostres reivindicacions.

Seguim amb el compromís de lluita amb la classe treballadora més enllà de les amenaces. Estarem a les portes de les empreses, als molls, a les refineries, a les oficines, a totes les regions al costat dels treballadors actius i dels jubilats. Continuarem fent el que sempre hem fet: lluitar braç a braç amb els de baix, al costat dels treballadors i treballadores, al costat dels qui lluiten pels seus drets.

Hem de repudiar aquestes amenaces contra Bodas. En aquest sentit fem una crida a les treballadores petrolieres i a totes les del país, fins i tot internacionalment, als dirigents sindicals i dirigents socials i democràtics a rebutjar aquestes amenaces d'acomiadament contra José Bodas. Ja hi ha hagut pronunciaments de dirigents sindicals contra aquestes amenaces. La mateixa

crida l'hem feta a la direcció de la FUTPV perquè es pronunciïn rebutjant aquestes amenaces i que no es concretin aquests rumors d'acomiadament.

Caracas, 24-8-2019

Corrent Classista, Unitari, Revolucionari i Autònom (CCURA)
Laclase.info,
<http://laclase.info/>

Campanya internacional en defensa de José Bodas

Els sotasignats ens sumem al rebuig a l'amenaça d'acomiadament del dirigent sindical José Bodas, secretari general de la Federació Unitària de Treballadors Petrolers de Veneçuela..

<https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSfhwqtkUTVIMOEOaiPvoAnxmVP6hzq2VBmesZ2fqMEcC7a8lw/viewform>

Suma't a la campanya signant a l'enllaç o en el que tens en la web de la UIT-QI: <http://uit-ci.org/index.php/noticias-y-documentos/71-america-latina/2340-2019-08-27-14-09-41>. La llista de primers signants està a <http://laclase.info/content/27884/>

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitinternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

